

Audycja 60, Tem: „Królestwo Króla Dawida”, 20.05.2006, Godz. 7-8 wieczór.

W audycji „Wczoraj, Dziś i na Wieki”, witają naszych słuchaczy Przemysław Merski, Ireneusz Kołacz i Tadeusz Żurek. Nasz dzisiejszy temat nazwiemy „Izrael pod panowaniem Króla Dawida”. Gdy wszystkie pokolenia Izraelskie zjednoczyły się i wybrali Dawida na króla, to Filistyni przestraszyli się tego wydarzenia. Podział Izraela i walki między pokoleniami były korzystne dla Filistynów, bo w tej sytuacji mogliby objąć pod swoje panowanie całą ziemię Kananejską. Teraz zjednoczony Izrael pod przywództwem doświadczonego w boju króla Dawida, stanowił poważne dla nich zagrożenie. Filistyni działali szybko. Pomaszcerowali przeciw Dawidowi z nadzieją, że przez zaskoczenie pokonają młodego króla, zanim się zorganizuje. Ku ich zaskoczeniu Dawid pokonał ich nie tylko raz, ale dwa razy i ostatecznie rozgromił ich armie. Od tego czasu Filistyni już nigdy nie podnieśli się by zagrażać Izraelowi.

Mając problem z Filistynami całkowicie rozwiązany, Dawid teraz działał szybko by utwierdzić swoje królestwo. Pierwszym jego posunięciem było by ustanowić stolicę na neutralnym gruncie, do którego żadne z plemion nie rościłoby sobie pretensji. Zainteresowanie jego padło na miasto twierdzę Jeruzalem, które było położone w centrum Izraela, ale nadal było w posiadaniu Kanaanitów. Miasto wybudowane było na górze i graniczyło od wschodu, zachodu i południa głębokimi dolinami. Mając wysokie mury i w pobliżu źródła wody, dla Dawida Jeruzalem wyglądało na idealne miejsce na jego stolicę. Do tego jeszcze położone było dokładnie na granicy pomiędzy pokoleniem Judy a pokoleniami północnymi.

Przewodząc armii Dawid, przygotowywał się do ataku na miasto, jednak spotkał się z szyderstwem ze strony obrońców Jerozolimy, którymi byli Jebuzejczycy, jedno z plemion Kananejskich. *„I wyruszył król wraz ze swoimi ludźmi do Jeruzalemu przeciwko Jebuzejczykom mieszkającym w tej ziemi, którzy kazali powiedzieć Dawidowi; Nie wejdiesz tutaj, lecz ślepi i kulawi cię przepędzą. Co miało oznaczać: Nie wejdzie tutaj Dawid.”* Oni szydzili stojąc na powierzchni ogromnych murów obronnych. Król Dawid dał wyzwanie swemu wojsku, *„kto pierwszy się przedrze do miasta i uderzy na Jebuzejczyków zostanie hetmanem”* Joab podjął wyzwanie i z grupą żołnierzy poprowadził wyprawę zamaskowanym wodnym tunelem idąc od źródła Gichon od wschodniej strony doliny do wylotu wewnątrz murów. Gdy Joab ze swoimi żołnierzami znalazł się wewnątrz murów zaatakował, Jebuzejczyków od tyłu otwierając bramy miasta i powodując katastrofalne zamieszanie. Zwycięstwo było kompletne. I *„Zamieszkał tedy Dawid w twierdzy i nazwał ją Miastem Dawida.”* Miasto nie należało ani do pokolenia Judy ani do innych pokoleń Izraelskich, ale było osobistą własnością króla. Saul utrzymywał razem pokolenia izraelskie w luźnej konfederacji, natomiast Dawid scentralizował władzę kraju w osobie króla, z Jerozolimą jako siedzibą rządu Izraela. Ci, którzy służyli Dawidowi w jego stolicy, zajmując wysokie czy niskie stanowiska rządowe, zapominali o wierności dla swego pokolenia. Ich lojalność teraz należała do króla i do królestwa Izraela.

Posuwając się dalej w swojej działalności, Dawid sprowadził do Jerozolimy Arkę Przymierza, w której znajdowały się tablice, z wypisanym na nim

prawem. (Dekalog, czyli Dziesięć przykazań) Arka zwykle przechowywana w Szilo, przez ostatnie dwadzieścia lat znajdowała się w małej miejscinie, Kiriat-Jearim. Kiedy Arka Przymierza była wnoszona do miasta to Dawid skakał i „*Tańczył z całej siły przed Panem, odziany zaś był w lniany, efod. I sprowadził Dawid wraz z całym domem Izraela Skrzynię Pana wśród okrzyków i donośnego trąbienia. Tak, więc sprowadzili Skrzynię Pańską i ustawili ją w miejscu dla niej przeznaczonym, w środku namiotu, który Dawid kazał dla niej rozpiąć, i złożył Dawid przed Panem ofiary całopalne i ofiary pojednania.*” Sam. 6:14-17 Jerozolima stała się teraz nie tylko miastem króla Dawida, ale stała się ona szczególnym miastem Boga Izraela, stolicą religijną. „*Albowiem Pan wybrał Syjon I chciał go na swoje mieszkanie. Tu miejsce odpoczynienia mego na wieki; Tu zamieszkać, bo upodobałem je sobie.*” Psalm 132, Ustanowienie miasta Jeruzalem jako stolicę narodu izraelskiego wprowadziło nową erę w życiu Dawida i w historii królestwa Izraelskiego. Dawid stał się królem na miarę wielkich monarchów wschodnich Egiptu i Persji, z uregulowaną służbą kapłańską, zorganizowanym dworem i Armią. Po raz pierwszy ustanowił też panowanie w granicach obiecanych dla nasienia Abrahamowego. „*W dniu tym zawarł Pan przymierze z Abramem, mówiąc: Potomstwu twemu daję tę ziemię, od rzeki egipskiej aż do wielkiej rzeki Eufrat.*” Księga Rodzaju 15:18

Dawid był nie tylko wspaniałym wodzem, ale był także utalentowanym muzykiem i poetą. Był on również człowiekiem religijnym. Świadczą o tym jego Psalmi, które zaliczane są do najpiękniejszych utworów wielbiących chwałę Bożą słowem mówionym i pieśnią, które dotychczas po trzydziestu prawie wiekach, nie straciły nic ze swej aktualności i świeżości. Jeśli nawet nie wszystkie Psalmi wyszły z spod pióra Dawida, to jednak za jego życia zostały one spisane i dalej rozpowszechniane. Te pieśni religijne śpiewane były przez Kapłanów i Lewitów w Przybytku (Namiocie Zgromadzenia) przy akompaniamencie fletów, lir i cymbałów. Psalmi stały się bardzo ważną częścią dziedzictwa literatury religijnej Izraela. Biorąc to wszystko pod uwagę nie dziwimy się, że w oczach potomnych Dawid wyrósł do wielkości ideału króla izraelskiego, owszem, że w przepowiedniach proroków stał się typem tego władcy, który miał przynieść zbawienie nadprzyrodzone dla duchowego Izraela. Był on również przodkiem Jezusa Chrystusa, który nosił tytuł: „*Syn Dawidowy*” Mat. 9:27

Pan Bóg o Dawidzie mówił, że jest mężem według serca Bożego. Nie, dlatego że Dawid nigdy nie uległ słabości swego ciała, ale dlatego że w sercu był lojalny Panu Bogu i jego pragnieniem ponad wszystko było żeby być przyjemnym Bogu. Dlatego Pan Bóg zawarł przymierze z Dawidem odnośnie trwania jego królestwa. „*I trwać będzie twój dom i twoje królestwo na wieki przede mną; tron twój też utwierdzony będzie na wieki.*” 2 Sam. 7 Rozdział. Pan Bóg przez proroka Natana, poinformował Dawida, że on nie będzie miał przywileju budować świątyni, ale że jego syn Salomon wybuduje Dom, Imieniowi Bożemu. Pomimo popełnionego grzechu przez Dawida, który napomniany przez proroka pokornie przyznał się do winy i pokutował, (znana historia Batszeby) Pan Bóg wywyższył królestwo Izraelskie w czasie jego panowania i uczynił go wielkim królem. A teraz Pan Bóg uczynił przymierze, że zachowa królestwo w rodzinie Dawida „*na wieki*”. Choćby nawet jego

potomkowie, włączając jego syna Salomona, który odziedziczył po nim tron, przekroczyli Boże prawa.

Żeby w pełni zrozumieć to przymierze uczynione z Dawidem należy uznać fakt, że tron Dawida jest typem na tron Mesjańskiego królestwa, na którym Pan Jezus zasiądzie jako Król. Jakkolwiek ochranianie przez Bożą Opatrzność figuralnego tronu, aby on pozostawał w rękach naturalnych potomków Dawida jest godny uwagi, co można zauważyć studiując doświadczenia królów z linii Dawida, w dół aż do obalenia ostatniego z nich, Sedekiasza, kiedy to naród został zabrany do niewoli Babilońskiej w roku 606 p.n.e. Właśnie wtenczas prorok Ezechiel pisał odnośnie Sedekiasza: „*Lecz o tobie, bezecny bezbożniku, księżę izraelski, którego dzień nadszedł w czasie, gdy wina dojdzie do swojego kresu - Tak mówi Wszechmocny Pan: Precz z diademem, precz z koroną; nic nie pozostanie tak, jak jest. To, co niskie, będzie wywyższone, a co wysokie, będzie poniżone. W gruzy, w gruzy, w gruzy obróć je. Także ono nie pozostanie tak, aż przyjdzie ten, który ma do niego prawo; jemu je dam.*” Ezech. 21:30-32 Tutaj, chociaż (figuralne) królestwo Dawida przestało istnieć, ale przymierze Boże nie zostało złamane. Ezechiel nie powiedział (jedynie), że królestwa „*nie będzie*”, wtenczas świadczyłoby o złamanym przymierzu. Zamiast tego prorok wyjaśnił, że nie będzie królestwa „*aż przyjdzie ten, który ma do niego prawo.*” Innymi słowy, aktywne działanie przymierza było jedynie zawieszona aż do momentu, kiedy właściwy Król się zjawi. Prorok Izajasz prorokował o urodzeniu się **Tego**, „*który ma prawo*” do zajmowania na wieki tronu Dawida; o Panu Jezusie „*Albowiem dziecię narodziło się nam, syn jest nam dany i spocznie władza na jego ramieniu, i nazwą go: Cudowny Doradca, Bóg Mocny, Ojciec Odwieczny, Księżę Pokój. Potężna będzie władza i pokój bez końca na tronie Dawida i w jego królestwie, gdyż utrwali ją i oprze na prawie i sprawiedliwości, odtąd aż na wieki. Dokona tego żarliwość Pana Zastępów.*” Izaj. 9:5-6

Podczas zwiastowania dla Marii, Anioł Gabriel powiedział odnośnie dzieciątka, które będzie cudownie poczęte: „*Ten będzie wielki i będzie nazwany Synem Najwyższego. I da mu Pan Bóg tron jego ojca Dawida. I będzie królował nad domem Jakuba na wieki, a jego królestwu nie będzie końca.*” Luk. 1:32-33 Możemy widzieć, że Pan Jezus przyszedł jako legalny Król by zasiąść na pozafiguralnym tronie Dawida. Jednakowoż, wrogowie Pana Jezusa uśmiercili Go, i wydawało się, że pozafiguralny panujący dom Dawida został stracony, tak jak figuralny tron w przeszłości w wielu przypadkach. Ale właśnie tak jak w przeszłości tak i teraz Pan Bóg zainterweniował. Pan Bóg wzbudził Króla – Jego Króla – ze śmierci. Święty Paweł kojarzy cud zmartwychwstania Pana Jezusa z „*pewnymi łaskami Dawidowymi.*” W Synagodze w Antyjochji powiedział: „*I my zwiastujemy wam dobrą nowinę. Tę obietnicę, którą dał ojcom, Wypełnił teraz Bóg dzieciom ich przez wzbudzenie nam Jezusa, jak to napisano w psalmie drugim: Synem moim jesteś, Dzisiaj cię spłodziłem. A że go wzbudził z martwych, aby już nigdy nie uległ skażeniu, powiedział to tak: Dał wam święte rzeczy Dawidowe, rzeczy pewne.*” Dz.Ap.13:32-34 W ten sposób możemy powiedzieć, że Dawid był bardzo zaszczycony przez Pana Boga, będąc wyznaczony jako typ na Króla chwały. I tak się stanie, że, przez pozafiguralny dom Dawida, te obiecane Boskie błogosławieństwa będą sływać na „*cały rodzaj ludzki na ziemi.*” Odnośnie celu wtórego przyjscia Chrystusa Pana, Jakub stwierdza: „*Potem powrócę i*

odbuduję upadły przybytek Dawida, I odbuduję jego ruiny, i podźwignę go, Aby pozostali ludzie szukali Pana, A także wszyscy poganie, Nad którymi wezwane zostało imię moje, Mówi Pan, który to czyni.” Dz.Ap. 15:16-17

Dawid uważał, że jako król Izraela on był tylko przedstawicielem Pana Boga, który był rzeczywistym władcą. On siedział na „*tronie Pańskim*”, a nie na swoim własnym. „*Potem zasiadł Salomon na tronie Pana jako król zamiast Dawida, swego ojca, i dobrze mu się powodziło, cały Izrael zaś był mu posłuszny.*” 1 Kron. 29:23 W ten sposób królestwo Izraela było figuralnym (symbolicznym) mesjanistycznym rządem, w którym przedstawicielem Jehowy będzie jego umiłowany Syn, Jezus Chrystus i połączeni z Nim naśladowcy Jego stóp Wieku Ewangelii. Dawid w całości królował czterdzieści lat, siedem lat w Hebronie i trzydzieści trzy lata w Jerozolimie. „*I umarł w podeszłym wieku, syty życia, bogactwa i chwały, a władzę królewską po nim objął jego syn, Salomon.*” 1 Kron. 29:27-28 W naszej następnej audycji, podamy okres panowania Króla Salomona, prosimy nas słuchać w sobotę 17 czerwca o tej samej porze. Teraz, jak zwykle będziemy czekać na państwa telefony. Prosimy dzwonić: 9415 – 1923. Powtarzam Numer telefonu: 9415 – 1923, Dobranoc państwu.

Dodatkowy materiał – do audycji.

Charakterystyka – Dawid jest jedną z najwybitniejszych postaci Starego Testamentu, jednym ze słupów, wytyczających drogi historii narodu izraelskiego. Jego cechy charakteru znamionują człowieka nieprzeciętnego, jego dziełem było założenie podwalin królestwa izraelskiego na długie wieki. Uzdolniony był wszechstronnie: wybitny poeta, pieśniarz i muzyk, dzielny, odważny wojownik, roztropny, cierpliwy, przewidujący polityk i mąż stanu, dobry organizator, człowiek o głębokim uczuciu, szlachetny, wdzięczny za doznane dobrodziejstwa, nie mściwy, przebaczący osobiste urazy, a nadto pociągającej powierzchowności i wymowny – oto tyle różnorodnych zalet, które zjednywały mu serca tych, z którymi się zetknął, i zapewniały powodzenie. Jako mąż stanu dokonał dzieła monumentalnego. Nie zdołał wprawdzie doprowadzić do całkowitego wewnętrznego zlania się pokoleń, nawet w pewnym wypadku nieostrożnie podsycił wzajemne zawiści, ale na ogół postępował bardzo taktownie, by zbliżyć rozdzielonych i zbliżyć ich do tronu jako do ośrodka jedności, i to mu się udawało. Dążył do celu wytrwale i konsekwentnie, ale z rozwagą, wyczekując stosownej pory i unikając środków gwałtownych. Panował nad podwładnymi raczej wyrozumiałością i miłością niż przemocą i surowością. Z państewka małego, jak każde inne księstwo palestyńsko – syryjskie, uczynił państwo wielkie i silne, wzbudzające szacunek i postrach u najbliższych sąsiadów. Ale nie był Dawid bez słabości i upadków: dał się ponieść grzesznej zmysłowości, był za nadto miękki wobec swych synów i nie karał ich nadużyć, a przez swój niepohamowany żal po śmierci buntowniczego Absaloma o mało nie postradał królestwa. Ale nawet w swoich upadkach Dawid był wielki. Skarcony przez proroka za dopuszczenie się podwójnej zbrodni, pokornie przyznał się do winy i pokutował; napomniany przez Joaba dostosował się do jego rady. A źródłem jego umiaru, panowania nad sobą i wytrwałości w dążeniach była jego głęboka religijność. Żył życiem wewnętrznym, przejęty głęboką wiarą w Boga i niezachwianą ufnością pokładaną w Bożej pomocy, oraz odznaczał się wielką pokorą, nie wstydząc się poniżenia przy spełnianiu obrzędów

religijnych, które wyśmiała jego żona Michol. Najlepszym wyrazem jego głębokich uczuć są psalmy, które dotychczas po 30 prawie wiekach, nie straciły nic ze swojej aktualności i świeżości. Biorąc to wszystko pod uwagę nie dziwimy się, że Dawid w oczach potomnych wyrósł do wielkości ideału króla izraelskiego, owszem, że w przepowiedniach proroków stał się typem tego władcy, który miał przynieść zbawienie nadprzyrodzone dla duchowego Izraela. Był on również przodkiem Jezusa Chrystusa, którego jednym z tytułów była nazwa „syn Dawidowy” Mat. 9:27.

Historia Dawida jest opisana w 1 Samuel. Rozdziały 16 do 31, cała 2 Samuelowa i 1 Królewska Rozdziały 1-2.